

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró dr. felperes neve felperesnek, dr. Kussinszky Péter ügyvéd által képviselt alperes neve alperes ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2006. október 13. napján meghozott, 21.P.27.320/2005/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 16. és 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 24.000 (huszonnégyezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes azon a társasház közgyűlésén tett kijelentéseivel, hogy a felperesnek rács mögött volna a helye, a felperes azért csinálja ezt az aljas, mocskos munkát, mert a felperes házastársa az alperest szájon akarná csókolni, hogy a felperes hál istennek hamar megdöglik, illetve hogy a felperes elmebeteg volna, megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát és emberi méltóságát.

Az alperest a jogsértés abbahagyására kötelezte és eltiltotta a további jogsértéstől. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000 forint nem vagyoni kártérítést, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 21.000

forint le nem rótt eljárási illetéket. Az ezt meghaladó költségekről úgy rendelkezett, hogy azt a peres felek maguk viselik.

Indokolásában hivatkozott a Ptk. 76. § és a Ptk. 78. §-ában foglaltakra. Rögzítette, hogy az alperes azt nem vitatta, hogy a per tárgyává tett kijelentések tőle származnak.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azon alperesi kijelentések, miszerint a felperes zsarnokoskodó, bosszúálló, rosszindulatú, inkorrekt, valamint, hogy a lakóknak ki kéne pakoltatni, erőteljes kritika, de nem alkalmas a valótlan tényállítással elkövethető jóhírnév sérelmének megalapozására.

Azok a kijelentések viszont, hogy a felperesnek rács mögött volna a helye; hogy elmebeteg; hogy hamarosan megdöglik; hogy házastársa az alperest szájon akarta csókolni és ezért csinálja ezt a mocskos munkát - tényállításoknak minősülnek és valótlanságukon túl sértik is a felperes jóhírnevét.

Az az alperesi közlés pedig, hogy a felperes úgy is hamarosan megdöglik, emberi méltóságában is súlyosan sértő, ezért az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította és alkalmazta az objektív jogkövetkezményeket, azaz az alperest a jogsértés abbahagyására kötelezte és eltiltotta a további jogsértéstől.

A felperes által érvényesített kárigény körében rámutatott arra, hogy külön bizonyítás nélkül is köztudomású az, ha valakiről azt állítják, hogy rács mögött volna a helye, illetve elmebeteg, sértő és hátrányosan befolyásolja megítélését, azaz neki kárt okoz.

Figyelembe vette, hogy a társasház gyakorlatilag kizárólagos életteréül szolgál a felperesnek súlyos betegsége miatt, így különösen súlyosan érintették azok a kijelentések, amelyek a társasház közgyűlésének nyilvánossága előtt hangzottak el. A kárigény megítélésénél értékelte azt is, hogy egy betegséggel küzdő szervezet köztudomásúan nehezebben tolerálja, nehezebben dolgozza fel az ilyen jellegű bántó kijelentéseket.

Ugyanakkor az alperesi oldalon azt vette figyelembe, hogy pszichés jellegű megbetegedésben, paranoid depresszióban szenved és vélhetően emiatt alacsonyabb az érzelmi tűrőképessége, hevesebben reagál, érzelmileg túlfűtött módon fejezi ki véleményét. Ezen kívül megállapíthatóan nem csak az alperesi magatartással okozati összefüggésben alakulhatott ki a felperes stresszes állapota. Mindezen körülmények figyelembevételével a nem vagyoni kártérítés összegét 200.000 forintban állapította meg.

Kiemelte, hogy az alperes pszichés megbetegedését a Pp. 48. §-ában foglaltak alapján értékelve úgy ítélte meg, hogy a megbetegedés nem akadályozta a mindennapi helyzetfelismerésében és a bíróságnak nem merült fel kétsége a beszámíthatóságot illetően sem.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést.

Elsődlegesen a kereset elutasítását kérte arra hivatkozással, hogy kijelentései a felperes jóhírnevét, emberi méltóságát nem sértették, azok egy kölcsönös és szüntelen ellenségeskedésektől megromlott közhangulatú társasházban hangzottak el, továbbá nem is tényállítások, hanem véleménynyilvánítások voltak.

Másodlagosan a kártérítés vonatkozásában kérte a kereset elutasítását azzal, hogy e körben az eljárás során előadottakat változatlanul fenntartja. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte megfelelően a pszichés megbetegedésének jelentőségét a felróhatóság körében és figyelemmel kellett volna lennie arra a körülményre is, hogy a bocsánatkéréstől a közös képviselő tiltotta el, továbbá arra is, hogy a tanúk előadásából egyértelműen megállapíthatóak a házbeli állapotok, miszerint a felperes más lakókkal is „verbálisan harcban áll”.

Sem pszichés, sem élettani szempontból nem nyert bizonyítást, hogy a kijelentéseinek egészségkárosító hatása lett volna, és azt sem igazolta a felperes, hogy a kijelentései csak kártérítéssel orvosolható károkat illetve olyan hátrányt okoztak, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megállapítását.

A periratokból egyértelműen kiderül, hogy a felperesnek a házban mással volt és van vitája, az is, hogy a lakók két csoportra oszlottak és bántó megjegyzéseket mástól is kapott a felperes, illetve olyan hamis vádakkal illeték, amit nehezen élt meg.

A tényállásból tehát kiderül, hogy a társasházban ellentmondásos a felek megítélése ez okból a sértő megjegyzések nem eredményezhettek olyan helyzetet, melyet objektív szankciókkal nem, csak pénzbeli kártérítéssel lehet orvosolni.

Harmadlagosan részletfizetés engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő, hivatkozva arra, hogy rokkantnyugdíjas, így a megítélt összeg megfizetése a kamatokkal valamint a perköltséggel együtt elviselhetetlen terhet jelentene számára.

A felperes az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, a részletfizetés engedélyezését nem ellenezte, részletfizetés esetén azonban a nem vagyoni kártérítés összege után járó kamatokra is igényt jelentett be.

Az alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem keretei között bírálta felül a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján.

E körben az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a rendelkezésre álló bizonyítékok helytálló értelmezésével érdemben helyes döntést hozott, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a következőket emeli ki:

A Ptk. 78. §-ában szabályozott jóhírnév védelmének megsértésére alapított személyiségi jogi igény tekintetében a másodfokú bíróság teljes körűen egyetértett

az elsőfokú bírósággal abban, hogy a sérelmezett közlések alapot adtak a jogsértés megállapítására.

A Fővárosi Ítélőtábla rámutat arra, hogy a hírnévrontás a közlés ténybeli és nem értékbeli valóságához kapcsolódik, ezért az értékelő jellegű minősítést, bírálatot, véleményt tartalmazó közlés önmagában valóban nem jelent hírnévrontást, azonban nem fogadta el az alperesnek a véleménynyilvánítás szabadságára való hivatkozását, mert megítélése szerint az alperes kijelentései - amelyek vonatkozásában az elsőfokú bíróság a jogsértést megállapította - olyan tényállítások, amelyek valóságtartalmát az alperes a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem tudta bizonyítani.

Azt is helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy mindezen állítások sértő tartalmat hordoznak a felperes személyére nézve, a „hamarosan megdöglik” kifejezés pedig a Ptk. 76. §-ában foglalt emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát is sérti. Ezen túlmenően az alperesi tényállítások alkalmasak megítélésének hátrányosan befolyásolására.

A Fővárosi Ítélőtábla megítélése szerint a jogsértés megállapítása körében annak nincs jelentősége, hogy a felperesről milyen vélemény alakult ki a társasházközösség tagjai körében és annak sem, hogy az alperes erős felindulásában használta-e ezeket a kifejezéseket, mert a közlések valótlanosságát objektíve kell vizsgálni és nincs értékelhető jelentősége a jogsértő jó vagy rosszhiszeműségének, felróhatóságának, tévedésének.

Mindezeknek megfelelően helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a jogsértést a Ptk. 84. § (1) bekezdésének a) pontja alapján megállapította.

A jogsértés objektív jogkövetkezménye a jogsértés abbahagyására kötelezés és a további jogsértéstől való eltiltás, a Ptk. 84. § (1) bekezdése b) pontjának megfelelő alkalmazása is indokolt volt.

A nem vagyoni kártérítési igény körében a másodfokú bíróság a következőkre alapította döntését.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján a kártérítés feltétele a kár bizonyítása, önmagában annak állítása, hogy a jogsértés elvileg alkalmas lehet a személy megítélésének hátrányos befolyásolására, nem tekinthető olyan ténylegesen bekövetkezett nem vagyoni hátránynak, amely a Ptk. 355. § (4) bekezdése alapján a nem vagyoni kárpótlás megítélésének feltétele. A Ptk. 84. § e) pont szerint irányadó kártérítési felelősségi szabályok szerint csak bizonyított hátrányok esetén van lehetőség annak csökkentése vagy kiküszöbölése érdekében nem vagyoni kártérítésre.

Azt, hogy a sérelemmel okozati összefüggésben a felperest érte-e olyan hátrány, amely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megítélését, köztudomású tényként a Pp. 163. § (3) bekezdése értelmében a bíróság külön bizonyítás nélkül is valónak fogadhatja el.

A perbeli esetben helyesen mutatott rá arra az elsőfokú bíróság, hogy az, hogy az alperes azt mondta, hogy a felperesnek „rács mögött a helye”, hogy „elmebeteg”, hogy „hamarosan megdöglik” köztudomásúan olyan sértő közlések, amelyek negatív módon befolyásolják és érintik a felperes személyét, megítélését.

A nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásakor helyesen mérlegelte az elsőfokú bíróság a felek magatartását, betegségét a felek között, valamint a társasházban kialakult viszonyt.

Nem találta alaposnak - a Pp. 217. § (3) bekezdésére is figyelemmel - a másodfokú bíróság az alperes részletfizetés engedélyezése iránti kérelmét sem, mert az alperes nem igazolta tényleges jövedelmi viszonyait és nem nyilatkozott arról sem, hogy milyen összegű részletek megfizetését tudja vállalni. A per adatai alapján egyértelműen következtetni lehetett arra, hogy az alperes a rokkant nyugdíján felül az általa elvállalt takarításból további jövedelemmel is rendelkezik. Ilyen körülmények miatt a részletekben való teljesítés engedélyezésének indokoltsága nem volt megállapítható.

Mindezek kiemelése mellett a Fővárosi Ítéltábla egyebekben visszautal az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokaira.

A másodfokú bíróság a perköltségről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott.

Budapest, 2007. szeptember 11.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

. Győriné dr. Maurer Amália s. k.
előadó bíró

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tiszttviselő